

Arrest

nr. 102 746 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (R.D.C.) nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, zijnde de activering van zijn vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot terugdrijving en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2013.

Gelet op het arrest nr. 99 332 van 21 maart 2013 waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. X van 21 maart 2013 waarbij partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Op 21 maart 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen tot terugdrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, op 20 maart 2013 door verzoekende partij ingediend, bij arrest nr. X verworpen.

In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

Met verwijzing naar het te dezen gewezen arrest 99 332 van de Raad is gebleken dat de verzoekende partij al op 13 maart 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende tegen de bestreden beslissingen van 9 maart 2013. Deze vordering werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 98 900 van 14 maart 2013. Hierbij werd geoordeeld dat het eerste middel dat door verzoeker werd aangevoerd betreffende de schending van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van talen in bestuurszaken, niet ernstig is, alsook dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Door te opteren voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon verzoeker ingevolge artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) niet meer op ontvankelijke wijze andermaal de schorsing van de bestreden beslissingen vorderen. Verzoeker liet zich bijstaan door een advocaat, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht. Door op 20 maart 2013, daags voor de geplande repatriëring, opnieuw de Raad vatten in het kader van uiterst dringende noodzakelijkheid, ditmaal om bij wijze van voorlopige maatregelen de activering te vorderen van de vordering tot schorsing, die hij naar eigen zeggen op 18 maart 2013 bij de Raad heeft ingediend en die identiek is aan zijn voorgaande vordering tot schorsing en waarvan de advocaat van verzoeker zonder twijfel wist dat deze onontvankelijk zou worden verklaard, maakt verzoeker misbruik van procedure en kan hiervoor verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet in het voormeld arrest 99 332. Daarnaast wordt erop gewezen dat de vordering tot schorsing van 18 maart 2013, die volgens de verklaringen van verzoeker werd toegestuurd aan de Raad tot op heden nog niet is geregistreerd bij de Raad en aldus lijkt het sterk dat deze vordering nooit werd ingediend. Verder wordt er ook op gewezen dat al in het arrest 98 900 van 14 maart 2013 van de Raad verzoeker erop gewezen wordt dat de Raad niet bevoegd is voor een beslissing tot vasthouding en de verzoeker desondanks opnieuw een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen deze beslissing.

Verzoeker is ter terechtzitting van 28 maart 2013 niet verschenen, noch was hij vertegenwoordigd. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete

niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van verzoeker – of nog, zijn vertegenwoordiging – ter terechtzitting, noch op het Belgische grondgebied. Een dergelijke boete kan de verzoeker worden opgelegd in geval van terugkeer naar België. Het zou immers indruisen tegen de geest van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 39/73-1 werd ingevoerd in de vreemdelingenwet, dat verzoeker zou kunnen ontsnappen aan de financiële sanctie louter door niet te verschijnen of niet vertegenwoordigd te zijn op terechtzitting (cf. RvS 17 maart 2003, nr. 117.111)

De verwerende partij beaamt dat er duidelijk misbruik van procedure heeft plaatsgehad.

Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoeker. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad, past het *in casu* een geldboete van 125 euro op te leggen aan verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU